

Sharpe-kvoten förklarad

Stockholm (HedgeFonder.nu) - En term som vi ofta använder för att visa på kvaliteten och förmågan hos en hedgefondförvaltare att skapa bra riskjusterad avkastning, är Sharpe-kvoten. Det kan diskuteras mycket och länge huruvida det är eller inte är ett bra, eller det bästa nyckeltalet att använda och har definitivt sina kritiker.

Emellertid, eftersom det är ganska enkelt att förklara, använda och jämföra, och används brett inom industrin, gillar vi det bara på dessa grunder i sig.

Men vad är Sharpe-kvoten? Redan 1966 utvecklade Nobel-prisvinnaren William F. Sharpe kvoten, som senare kom att bli namngiven efter honom, som "Reward-to-Variability Ratio". Sharpe-kvoten beräknas genom att subtrahera den riskfria räntan - som till exempel den 10-åriga amerikanska statslåneräntan - från avkastningen för en portfölj och dividera resultatet med standardavvikelsen för portföljens avkastning. I matematiska termer ser det ut så här:

$$= \frac{\bar{r}_p - r_f}{\sigma_p}$$

Where:

\bar{r}_p = Expected portfolio return

r_f = Risk free rate

σ_p = Portfolio standard deviation

Men låt oss titta på ett något mer förenklat exempel. En fond ger en avkastning på 8% till en standardavvikelse om 6%, och låt oss anta att den riskfria räntan (och vi hoppas att termen "riskfri" kommer att utlösa diskussioner) ligger på 2% och nu ska vi försöka beräkna fondens Sharpe-kvot: 8% (avkastning) minus 2% (riskfri ränta) är lika med 6%, detta dividerat med 6% (standardavvikelsen) är 6/6 och lika med 1. Notera att Sharpe-kvoten enbart uttrycks som ett tal utan ett % eller något annat. Generellt sett säger en Sharpe-kvot över ett att förvaltaren gjort ett hyggligt jobb med att skapa riskjusterad avkastning.

Ju högre en portföljs Sharpe-kvot är, desto bättre har den riskjusterade avkastningen varit. En negativ Sharpe-kvot indikerar att en tillgång med lägre risk hade givit bättre avkastning än tillgången som analyseras.

Vid jämförelse av Sharpe-kvoten mellan olika fonder bör man vara observant på den antagna riskfria räntan, som kan variera högst väsentligt från förvaltare till förvaltare. I exemplet ovan är det uppenbart att du skulle få mycket olika resultat om man antar en riskfri ränta på 1% eller 4%.

Det är också ganska enkelt för en förvaltare att förbättra sin Sharpe-kvot genom att justera ner den riskfria räntan han använder för att beräkna sin Sharpe-kvot, för att spegla förändringar i marknaden.

Vissa förvaltare har faktiskt gått över till att anta 0 som riskfri ränta, genom att följa regeln om att det inte finns några gratisluncher.

En variant på Sharpe-kvoten är Sortino-kvoten, vilken tar bort effekter av stigande kursrörelser på standardavvikelsen, för att endast mäta avkastning mot nedåtgående kursvolatilitet.

Bild: (C) Lasse Kristensen—Fotolia.com